

ΙΩΑΝΝΟΥ ΒΑΛΕΡΑ

ΠΕΠΙΤΑ ΧΙΜΕΝΕΣ

[Συνέχεια]

Πρὸ ὀλίγων ἡμερῶν συνεπλήρωσα τὸ 22ον ἔτος.

Τοιαύτη ὑπῆρξε μέχρι τοῦδε ἡ πρὸς τὴν θρησκείαν θερμότης μου, ὥστε δὲν ἡσθάνθη ἄλλον ἔρωτα μερίζονα τοῦ πρὸς τὸν Θεὸν καὶ τὴν ἁγίαν θρησκείαν του, ἣν ἐπεθύμουν νὰ διαδώσω καὶ νὰ ἰδῶ θριαμβεύουσιν ἀπανταχοῦ τῆς γῆς. Ἐξομολογούμαι, ὅτι αἰσθημὰ τι βέβηλον ἐμίχθη πρὸς τὴν καθαρὰν ταύτην ἀγάπην. Ὑμεῖς τὸ γνωρίζετε· σὰς τὸ εἶπον χιλιάκις· καὶ ὑμεῖς βλέπων με μετὰ τῆς συνήθους σας ἐπιεικειᾶς, μοὶ ἀπεκρίθητε ὅτι ὁ ἄνθρωπος δὲν εἶνε ἄγγελος, καὶ ὅτι καὶ μόνη ἡ ἀπαίτησις τοιαύτης τελειότητος εἶνε ὑπεροφία. Ὅτι ὀφείλω νὰ μετριάσω τὰ αἰσθημὰτα ταῦτα, καὶ ὅχι νὰ τὰ ἀποπνίξω καθ' ὁλοκληρίαν. Ὁ πρὸς τὴν ἐπιστήμην ἔρως, ἡ φιλοδοξία, ἀποκτωμένη δι' αὐτῆς τῆς ἐπιστήμης, ὥστε νὰ σχηματίσῃ τις περὶ ἑαυτοῦ μίαν κακὴν ἰδέαν, ταῦτα πάντα ἐν μετριοτήτι ὑπάρχοντα, καλυπτόμενα καὶ κολαζόμενα διὰ τῆς χριστιανικῆς ταπεινοφροσύνης, καὶ ἀγόμενα πρὸς καλὸν σκοπὸν, ἔχουσιν ἀναμφιφύλως τι τὸ ἐγωιστικόν, ἀλλὰ καὶ δύνανται νὰ χρησιμεύσωσιν ὡς διεγερτήριον καὶ στήριγμα εἰς τὰς σταθερωτέρας καὶ εὐγενεστέρας ἀποφάσεις. Δὲν εἶνε λοιπὸν ὁ περὶ τῆς ὑπεροφίας μου ἐνθουσιασμός, ὅστις μὲ καταλαμβάνει σήμερον, δὲν εἶνε τὸ ὅτι ἔχω μεγάλην πεποιθήσιν εἰς ἑμαυτόν, τὸ ὅτι ἀποβλέπω εἰς δόξαν ἐγκόσμιον, ἢ ὅτι ἔχω μεγάλην πρὸς τὴν ἐπιστήμην περιέργειαν. Οὐδὲν τούτων ὑπάρχει. Οὐδὲν τὸ ἔχον σχέσιν μὲ τὸν ἐγωισμόν, καὶ μᾶλλον μέχρι τινὸς τὸ ἐναντίον. Αἰσθάνομαι εἰδὸς τι κοπώσεως, καταπτώσεως, ἐγκατάλειψιν τῆς θελήσεώς μου, μεγάλην εὐκολίαν εἰς τὰ δάκρυα.

Κλαίω τόσον εὐκόλως ἐκ τρυφερότητος, ὅταν βλέπω ὠραῖόν τι ἀνθύλλιον, ἢ ὅταν θεωρῶ τὴν μυστηριώδη, ἀσθενῆ καὶ λεπτοτάτην ἀκτῖνα μακρουνοῦ τινος ἀστέρους, ὥστε σχεδὸν αἰσθάνομαι φόβον.

Εἰπέτε μοι σεῖς τί σκέπτεσθε περὶ τούτου, δὲν ὑπάρχει ἀσθενεία τις εἰς τὴν κατὰστασιν ταύτην τῆς ψυχῆς μου.

* *

8 Ἀπριλίου.

Ἐξακολουθοῦσιν αἱ ἐξοχικαὶ διασκεδάσεις, ἐν αἷς ἀναμιγνύομαι πολὺ, καὶ τοι ἐνοχλούμενος.

Συνώδευσα τὸν πατέρα μου εἰς ὅλα τὰ κτήματά του, καὶ ὁ πατήρ μου καὶ οἱ φίλοι του, ἀποροῦσι πῶς ἐγὼ δὲν εἶμαι ὅλως διόλου ἐν ἀγνοίᾳ τῶν ἐξοχικῶν πραγμάτων. Δὲν φαντάζεσθε πόσον παρ' αὐτοῖς ἡ σπουδὴ τῆς Θεολογίας, εἰς ἣν ἀφιερώθην, θεωρεῖται ὅλως ἐναντία εἰς τὴν γνώσιν τῶν φυσικῶν πραγμάτων. Πόσον ἐθαύμασαν τὴν παιδείαν μου, ὅταν μὲ ἔβλεπον

νὰ διακρίνω ἐν ταῖς ἀμπέλοις, ἐν αἷς μόλις ἀρχίζουσι νὰ ἀνοίγωσι τὰ φύλλα, τὴν ρίζαν pedro-Jimenes, καὶ Don Bouno! Πόσον ἐθαύμασαν ἐπίσης, ὅτι ἐν τοῖς πρασίνοις σπαρτοῖς διέκρινον τὴν κριθὴν ἀπὸ τοῦ σίτου, καὶ τὸ ἄνισον ἀπὸ τῆς φακῆς, ὅτι ἐγνωρίζον πολλὰ δένδρα καρποφόρα καὶ σκιερὰ, καὶ ὅτι ὡς καὶ εἰς τὰ χόρτα αὐτὰ τοῦ ἀγροῦ, ἀνέφερον διάφορα ὀνόματα, καὶ περιέγραφον διαφόρους αὐτῶν ιδιότητας ἢ ἀρετάς.

Ἡ Πεπίτα Χιμένες, ἥτις ἔμαθε παρὰ τοῦ πατρὸς μου πόσον μὲ εὐχαριστοῦσιν οἱ κῆποι ἐνταῦθα, μᾶς προσεκάλεσε νὰ ἐπισκεφθῶμεν ἕνα τσιούτον, ὃν κέκτηται εἰς ὀλίγην ἀπόστασιν ἀπὸ τοῦ χωρίου, καὶ νὰ φάγωμεν ἐκ τῶν δροσερῶν πρῶιμων χαμαικερᾶσων, ἅτινα ὑπάρχουσιν ἐν αὐτῷ. Ἡ ἰδιοτροπία αὕτη τῆς Πεπίτας τοῦ νὰ περιποιηθῇ τόσον τὸν πατέρα μου, ὅστις τὴν ἐποφθαλμιᾷ, καὶ ὃν ἀποκροῦει αὕτη, νομίζω ὅτι προέρχεται ἐκ τῆς μικρᾶς αὐτῆς φιλαρσεκειᾶς, ἀξίας μομφῆς.

Ἀλλ' ὅταν κατόπι βλέπω τὴν Πεπίτα, καὶ εὐρίσκω αὐτὴν τόσον φυσικὴν, τόσον εἰλικρινῆ καὶ τόσον ἀπλὴν, μοὶ φεύγουσιν αἱ κακαὶ σκέψεις καὶ φαντάζομαι, ὅτι τὸ πᾶν πράττει ἀθῶως, καὶ ὅτι δὲν ἔχει ἄλλον σκοπὸν, εἰμὴ τὸ νὰ διατηρῇ τὴν καλὴν φιλίαν, ἥτις τὴν συνδέει μετὰ τῆς οἰκογενείας μου.

Ὅπωςδὴποτε, προχθὲς τὸ ἐσπέρας ὑπῆγαμεν εἰς τὸν κῆπον τῆς Πεπίτας. Εἶνε ὠραία τοποθεσία, ἐκ τῶν ὠραιότερων καὶ γραφικωτέρων, ἃς δύναται τις νὰ φαντασθῇ τὸ ρυάκιον, ὅπερ ἀρδεύει ὅλους σχεδὸν αὐτοὺς τοὺς κήπους, διαίρειται εἰς χιλιάς διακλαδώσεις διερχόμενον παραπλευρῶς ἐκείνου, ὃ ἐπεσκέφθημεν.

Σχηματίζεται ἐξ αὐτοῦ μία ἀνεύρυνσις καὶ ὅταν τὸ ὑπερχειλίζον ὕδωρ ἀναπηδᾷ ἐκ τοῦ φραγμοῦ, πίπτει εἰς βαθεῖαν φάραγγα, πεφυτευμένην ἐκατέρωθεν ὑπὸ αἰγείρων λευκῶν καὶ μελανῶν, λίγων, ροδοδάφνων ἡνθισμένων καὶ ἄλλων πολυφύλων δένδρων. Ὁ καταρράκτης, ἐξ ὕδατος καθαροῦ καὶ διαυγοῦς, διασπᾶται εἰς τὸ βάθος, σχηματίζων ἀφρόν, καὶ κατόπιν ἐξακολουθεῖ τὸν ἐλικοειδῆ δρόμον του διὰ χαράδρας, ἣν αὕτη ἡ φύσις διήνοιξεν, ἐπιστέφων τὰς ὀχθὰς του ὑπὸ ἀναριθμήτων φυτῶν καὶ ἀνθῶν, καὶ νῦν κεκαλυμμένης ἔχων αὐτὰς ὑπὸ πληθύος ἰῶν. Αἱ κλιτύαι, αἵτινες ὑπάρχουσιν εἰς ἄκραν τινὰ τοῦ κήπου, εἶνε πλήρεις καρπῶν, συκῶν, λεπτοκαρυῶν καὶ ἄλλων καρποφόρων δένδρων. Εἰς δὲ τὸ ἐπίπεδον μέρος ὑπάρχουσι πρασιὰ λαχανικῶν, χαμαικερᾶσων, χρυσομήλων, γεωμήλων, φασιόλων καὶ λοιπῶν, καὶ κηπάριον πλήρες ἀνθῶν, ἅτινα ἐνταῦθα εὐκολώτατα ἀναπτύσσονται. Αἱ ροδαὶ πρὸ πάντων ὑπερβάλλουσι καὶ ὑπάρχουσιν ἐξ αὐτῶν πολυάριθμα εἶδη.

Ὁ οἰκίσκος τοῦ κηπουροῦ εἶνε πολὺ εὐμορφώτερος καὶ καθαρώτερος τῶν ὅσων συνήθως παρκατηρῶνται εἰς τὸ μέρος τοῦτο, εἰς δὲ τὸ πλάγιον τοῦ οἰκίσκου ὑπάρχει ἕτερον μικρὸν κτίριον, πρὸς χρῆσιν τῆς

κυρίας τοῦ κτήματος, καὶ ἐνθα μᾶς ἐφιλοδώρησεν ἡ Πεπίτα διὰ λαμπροῦ προγεύματος, ὑπὸ τὴν πρόφασιν νὰ φάγωμεν τὰ χαμαικερᾶσα, δι' ἃ κυρίως προσεκλήθημεν. Ἡ ποσότης τῶν χαμαικερᾶσων ἦτο ἔκτακτος διὰ τὴν πρῶιμον ταύτην ὥραν, καὶ συνωδεδύθησαν ὑπὸ τοῦ γάλακτος αἰγῶν τινῶν, ἃς ἡ Πεπίτα ἐπίσης ἔχει.

Παρακαθήσαμεν εἰς τὸ πρόγευμα τοῦτο, ὁ ἰατρός, ὁ γραφεύς, ἡ θεία μου κυρία Κασίλδα, ὁ πατήρ μου καὶ ἐγώ, χωρὶς νὰ ἀναφέρωμεν καὶ τὸν ἀπαραιτήτον κύριον ἐπίτροπον πνευματικὸν πατέρα, καὶ μᾶλλον ἡ πνευματικὸν πατέρα, θαυμαστὴν καὶ ἐγκωμιαστὴν αἰώνιον τῆς Πεπίτας.

Διὰ τινὰ πολυτέλειαν συβαριτικὴν πῶς, οὔτε ὁ κηπουρός, οὔτε ἡ σύζυγός του, οὔτε τὸ μικρὸν τέκνον του, οὐδ' ἄλλος τις χωρικός μᾶς ὑπηρετήσεν εἰς τὸ πρόγευμα, εἰμὴ δύο εὐεδαῖς νεάνιδες, ὑπηρετρίαι καὶ οἶονε ἐμπιστευτικαὶ τῆς Πεπίτας, ἐνδεδυμέναι χωρικὴν ἐνδυμασίαν, χαριεστάτην καὶ κομψοτάτην. Συνίστατο ἡ ἐνδυμασίς αὕτη ἐκ βαμβάκεων ζωνῶν ἐχρωματισμένων ὑφασμάτων, βραχέων καὶ περιεσφιγμένων καλῶς περὶ τὸ σῶμα καὶ μεταξωτῶν μανδυλίων καλυπτόντων τοὺς ὤμους. Ἡ κεφαλὴ τῶν ἦτο ἀσκεπής, ἐξ ἧς ἔλαμπε πυκνὴ καὶ στίλβουσα μέλαινα κόμη, οὐλῃ πρὸς τὸ ἔμπροσθεν μέρος καὶ συνδεδεμένη διὰ διχαλίδων, ἐνταῦθα καλουμένων caracoles.

Ἐπὶ τῆς κόμης τῆς ἐκάστη νεανίς ἔφερε κλῶνον δροσερῶν ρόδων.

Ἐκτὸς τοῦ τιμιωτέρου τοῦ ὑφάσματος, καὶ τοῦ μέλανος αὐτοῦ χρώματος, ἡ ἐνδυμασία τῆς Πεπίτας δὲν διέφερε τῆς τῶν ὑπηρετριῶν της. Εἶχε τὸ αὐτὸ σχῆμα, καὶ χωρὶς νὰ εἶνε πολὺ βραχύ, δὲν ἐσάρωνεν οὐδὲ ἀνήγειρε τὸν κονιορτὸν τῆς ὁδοῦ. Μέτριον μανδύλιον ἐκ μέλανος μεταξωτοῦ ἐκαλύπτεν ἐπίσης, κατὰ τὴν συνήθειαν τοῦ χωρίου, τοὺς ὤμους καὶ τὸ στήθος της, εἰς δὲ τὴν κεφαλὴν της δὲν ἔφερεν οὐδὲ ἄνθος, οὐδὲ κόσμημα, καὶ δὲν εἶχεν ἄλλον στολισμόν, εἰ μὴ τὰ ὑπόξανθά της μαλλία. Τὸ μόνον πρᾶγμα, εἰς τὸ ὁποῖον παρετήρησα τὴν Πεπίταν νὰ διδῇ πολλὴν ἐπιμέλειαν, καὶ κατὰ τὸ ὁποῖον ἀπεμακρύνετο τῶν χωρικῶν ἡθῶν, ἦτο ὅτι ἐφόρει χειρόκτια. Εἶνε γνωστὸν, ὅτι ἐπιμελεῖται πολὺ τῶν χειρῶν της, καὶ ἴσως ἔχει καὶ τὴν ματαιότητά νὰ διατηρῇ αὐτὰς πολὺ λευκάς καὶ τρυφεράς, κοσμουμένας ὑπὸ ὀνύχων στιλπνῶν καὶ ὑπερύθρων. Ἀλλ' ἐὰν ἔχη τὴν ματαιότητά ταύτην, ἀποδοτέον τοῦτο εἰς τὴν ἀνθρωπίνην ἀδυναμίαν, καὶ ἐπὶ τέλους, ἂν ἐνθυμῶμαι καλῶς, νομίζω ὅτι ἡ ἁγία Θηρεσία ἔσχε τὴν αὐτὴν ματαιότητά, ὅτε ἦτο νέα, τοῦθ' ὅπερ δὲν τὴν ἐμπόδισε νὰ εἶνε τόσον μεγάλη ἁγία.

Καὶ πράγματι, ἐγὼ ἐξηγῶ, ἂν καὶ δὲν δικαιολογῶ, τὴν λεπτὴν ταύτην ματαιοφροσύνην. Εἶνε τόσον διακεκριμένον, τόσον ἀριστοκρατικόν, νὰ ἔχη τις ὠραίαν χεῖρα! Ἀκόμη φαντάζομαι, ὅτι ἔχει τι τὸ συμβολικόν. Ἡ χεὶρ εἶνε τὸ ὄργανον τῶν πράξεών μας, τὸ σημεῖον τῆς εὐγε-

νείας μας, τὸ μέσον διὰ τοῦ ὁποίου ἡ εὐφυΐα μας δίδει σχῆμα εἰς τὰς καλλιτεχνικὰς αὐτῆς σκέψεις, δίδει ὑπόστασιν εἰς τὰ πλάσματα τῆς θελησέως τῆς, καὶ ἐξασκεῖ τὴν ἐξουσίαν, ἣν ὁ Θεὸς παρεχώρησεν εἰς τὸν ἄνθρωπον ἐπὶ πάντων τῶν πλάσμάτων. Χεῖρ χονδρὴ, νευρώδης, ἰσχυρὰ, ἴσως τυλώδης, ἐνὸς χειρῶνακτος, ἐνὸς ἐργάτου, καταδεικνύει εὐγενῶς τὴν ἐξουσίαν ταύτην, ἀλλ' εἰς ὅ,τι ἔχει βιαιότερον καὶ μηχανικώτερον, οὕτως εἰπεῖν. Τοῦναντίον, αἱ χεῖρες τῆς Πεπίτας, αἷτινες φαίνονται σχεδὸν διαφανεῖς, ὡς ὁ ἀλάσαστρος, μετ' ἐλαφρῶν ὑπερύθρων χοιρῶν, ἐν αἷς νομίζεις τις ὅτι διαβλέπει κυκλοφοροῦν τὸ καθαρὸν καὶ λεπτοφυὲς αἷμά τῆς, ὅπερ δίδει χοιρῶν ἐλαφρῶς ὑποκύναν εἰς τὰς φλέβας αὐτῆς, αἱ χεῖρες αὐταὶ, λέγω, μὲ τὰς λεπτὰς αὐτῶν δακτύλους, ἀμυμῆτον τελειότητος, φαίνονται τὰ σύμβολα τῆς μαχητικῆς ἐξουσίας, τῆς μυστηριώδους κυριαρχίας, ἣν κατέχει καὶ ἐξασκεῖ τὸ ἀνθρώπινον πνεῦμα, ἄνευ ὕλικῆς δυνάμεως, ἐπὶ πάντων τῶν ὁρατῶν πραγμάτων, ἅτινα ἐπλάσθησαν μὲν ἀμέσως ὑπὸ τοῦ Θεοῦ, ἐμμέσως δὲ διὰ τῶν ἀνθρώπων, ὁ Θεὸς τελειοποιεῖ καὶ βελτιοῖ αὐτά. Εἶνε ἀδύνατον, ὅστις ἔχει χεῖρας ὡς τῆς Πεπίτας, νὰ ἔχῃ σκέψεις πονηρὰς οὐδὲ βανχύσους ἰδέας, οὐδὲ κακοὺς σκοπούς, οἷτινες θὰ εὐρίσκοντο ἐν ἀσυμφωνίᾳ πρὸς τὰς ὡραίας χεῖρας, αἷτινες ὀφείλουσι νὰ τὰ ἐκτελέσωσι.

Περὶ τὸν νὰ σὰς εἶπω, ὅτι ὁ πατήρ μου ἐδείχθη τόσο ἐνθουσιώδης, ὅπως πάντοτε πρὸς τὴν Πεπίταν, καὶ αὐτὴ τόσο λεπτὴ καὶ θωπευτικὴ πρὸς αὐτόν, ἂν καὶ μετὰ θωπειῶν ὑπὲρ τὸ δέον νιῶκωτέρων, ἢ ὅσον ὁ πατήρ μου ἐπεθύμει.

Βέβαιον εἶνε, ὅτι ὁ πατήρ μου, ἔνεκα τῆς φήμης, ἣν ἔχει τοῦ ὅτι εἶνε συνήθως, ἡκιστα εὐλαβής, καὶ ἀρκούντως βέβηλος πρὸς τὰς γυναῖκας, φέρεται πρὸς αὐτὴν μετὰ σεβασμοῦ καὶ θαυμασμοῦ ταιούτων, ὧν μείζονας οὔτε ὁ Ἀμαδὶς μετεχειρίσθη πρὸς τὴν κυρίαν Ἀριάνην, κατὰ τὴν ταπεινότεραν περίοδον τῶν ἀπαιτήσεων. Οὐδεμία λέξις ἀνοίκειος, οὐδεμία φράσις ἀπότομος καὶ ὀχληρὰ, οὐδεμία ἀστείότης ὅπως δῆποτε ἐρωτικὴ ἐξ ἐκείνων, ἃς τόσο συχνάκις ἐπιτρέπουσιν εἰς ἐαυτοὺς οἱ Ἀνδαλούσιοι. Μόλις ἀποτολμᾷ νὰ εἴπῃ εἰς τὴν Πεπίτα: «τί ὡραίους ὀφθαλμούς ἔχετε!» καὶ ἀληθῶς, ἐὰν τὸ λέγει, δὲν ψεύδεται, διότι ἔχει πράγματι τοὺς ὀφθαλμούς μεγάλους, ζωηρούς, γλαυκοὺς ὡς τοὺς τῆς Κίρκης, ὡραίους καὶ σχιστούς: καὶ ἐκεῖνο ὅπερ δίδει εἰς αὐτοὺς μείζονα ἀξίαν, εἶνε ὅτι φαίνεται ἀγνοοῦσα τὸ τοιοῦτον, διότι δὲν ἀποκαλύπτεται ἐν αὐτῇ οὐδ' ἡ ἐλαχίστη πρόθεσις τοῦ ν' ἀρέσκη εἰς τινα, ἢ τοῦ νὰ σαγηνεύσῃ τινα διὰ τῆς γλυκύτητος τῶν βλέμμάτων τῆς. Θὰ ἔλεγε τις ὅτι πιστεύει ὅτι οἱ ὀφθαλμοὶ χρησιμεύουσι διὰ νὰ βλέπωσι, καὶ εἰς οὐδὲν πλέον παρὰ νὰ βλέπωσι. Τὸ ἐναντίον δηλαδὴ ἐκείνου, ὅπερ ἐγώ, καθ' ὅσον ἤκουσα, συμπεραίνω, ὅτι πιστεύουσιν αἱ πλεῖσται τῶν νέων καὶ ὡραίων γυναικῶν, αἷτινες μεταχειρίζονται τοὺς ὀφθαλμούς των ὡς ὄπλον πρὸς πόλεμον, καὶ οἰοῦνται ὡς ἡλεκτρικὴν τινα καὶ κεραυνοβόλον μηχανήν, ὅπως ὑποτάσσωσι καὶ αἰχμαλωτίζωσι τὰς καρδίαις. Δὲν εἶνε τοιοῦτοι, βεβαίως, οἱ ὀφθαλμοὶ τῆς Πεπίτας, ἐν οἷς ἐνυπάρχει τὸ γαλήνιον καὶ ἡ εἰρήνη τοῦ οὐρανοῦ.

Ἀλλὰ καὶ δὲν δύναται τις νὰ εἴπῃ, ἔνεκα τούτου, ὅτι βλέπουσι μετὰ ψυχρᾶς ἀδιαφορίας. Εἶνε πλήρως ἀγαθότητος καὶ γλυκύτητος. Προσκολλῶνται μετ' ἀγάπης ἐπὶ ἀκτίνος φωτός, ἐπὶ ἀνθους, οἰουδῆποτε τέλος ἀντικειμένον ἀψύχου. Ἀλλὰ μετὰ περισσοτέρας εὐμενείας, μετ' ἐνδείξεων αἰσθημάτων φιλάνθρωποτέρου καὶ ἀγαθωτέρου, προσηλθύνονται τὰ βλέμματά τῆς ἐπὶ τοῦ πλησίον, χωρὶς ὁ πλησίον, ὅσον νέος ὡραίος καὶ ἀξίεργστος ἂν εἶνε, νὰ δύναται νὰ ὑποθέσῃ πλεῖόν τι τῆς ἀγαθότητος καὶ τῆς πρὸς τὸν πλησίον ἀγάπης, ἐν τῷ ἡρέμῳ ἐκείνῳ καὶ εἰρηνικῷ βλέμματι.

Ἐνίοτε σκέπτομαι, μήτοι πάντα ταῦτα εἶνε ἐπιτετηδευμένα, μήπως ἡ Πεπίτα εἶνε μεγάλη ὑποκρίτρια. Ἀλλὰ θὰ ἦτο τόσο τελεία ἡ προσποίησις καὶ τόσο ἀποκεκαλυμμένη ἡ κωμωδία, ὥστε νομίζω τοῦτο ἀδύνατον. Αὐτὴ λοιπὸν ἡ φύσις ὁδηγεῖ καὶ χρησιμεύει ὡς κανὼν εἰς τὰ βλέμματα καὶ τοὺς ὀφθαλμούς αὐτοὺς. Ἡ Πεπίτα, ἀναμφιβόλως ἡγάπησε πρῶτον τὴν μητέρα τῆς, καὶ εἶτα αἱ περιστάσεις τὴν ἡνάγκασαν νὰ ἀγαπήσῃ τὸν Γουμερσίνδον ἐκ καθήκοντος ὡς σύντροφον τοῦ βίου τῆς. Ἀναμφιβόλως δὲ κατόπι, ἐσβέσθη ἐν αὐτῇ πᾶν πάθος, ὅπερ ἠδύνατο νὰ ἐμπνεύσῃ ἐπὶ γείον τι ἀντικείμενον, καὶ ἡγάπησε τὸν Θεόν, ἡγάπησε δὲ τὰ πάντα χάριν τοῦ Θεοῦ, καὶ κατόπιν εὐρέθη τὸ πνεῦμά τῆς ἐν ἡρέμῳ καὶ ἐπιφθόνῳ καταστάσει, ἐν ἣ, ἐὰν εἴχῃ τις νὰ ψεῖξῃ τι, θὰ ἦτο μόνον ἔγωισμός, δν καὶ αὐτὴ ἡ ἰδίᾳ δὲν δύναται νὰ ἀναλύσῃ. Εἶνε πολὺ ὡραῖον νὰ ἀγαπᾷ τις κατὰ τὸν γλυκὺν αὐτὸν τρόπον, χωρὶς νὰ βασανίζηται ὑπὸ τοῦ ἔρωτος. Νὰ μὴ ἔχῃ πάθος τι πρὸς καταπολέμησιν, καὶ νὰ θεωρῇ τὴν πρὸς τοὺς ἄλλους ἀγάπην καὶ ἀφοσίωσιν, ὡς προσθήκην καὶ συμπλήρωσιν τοῦ πρὸς ἐαυτὸν ἔρωτος.

[Ἐπεται συνέχεια].

ANT. ΦΡΑΒΑΣΙΛΗΣ.

ΣΟΦΙΑΣ ΚΡΑΠΟΤΚΙΝ

Η ΣΥΖΥΓΟΣ ΤΟΥ ΑΡΙΘΜΟΥ 4237

Διήγημα

Α'

Ἡ ἀμαξοστοιχία εἶχε φθάσει εἰς τὸν σταθμὸν τοῦ Ν^{***}, κείμενον ἐπὶ μιᾶς τῶν πλαγίων γραμμῶν τοῦ Νοτιοδυτικοῦ συμπλέγματος. Οἱ ὀλίγοι ἀποβιβασθέντες ἐπιβάται—τρεῖς ἄνδρες καὶ μία γυνή—ἴσταντο ἐπὶ τοῦ κρηπιδώματος, περιμένοντες εὐκαιρίαν ὅπως διέλθωσι πρὸς τὸ

ἀπέναντι μέρος καὶ διευθυνθῶσιν εἰς τὴν ἐξοδον.

Οἱ ἄνδρες ἦσαν συντοπίται καὶ ἐγνωρίζοντο. Συνωμίλουν, ἐνῷ ἡ γυνή, νέα μελαγχροινὴ καὶ πενιχρῶς μελανειμονοῦσα ἴστατο κατὰ μέρος στηριζομένη ἐπὶ τῆς κιγκλίδος. Περιέφερε τὰ βλέμματά τῆς ἐπὶ τῆς πέριξ ἐξοχῆς καὶ ἐφαίνετο ἀναζητοῦσα διὰ τῶν ὀφθαλμῶν τὸ τέρμα τοῦ ταξιδίου τῆς.

Δεξιᾷ καὶ ἀριστερᾷ ἔβλεπε λόφους μετὰ ὀμαλῶν συδένδρων κατωφερειῶν πρὸ αὐτῆς εὐρεῖαν πεδιάδα κεκαλυμμένην ὑπὸ λειμώνων, συστάδων δένδρων, χλοερῶν ἀγρῶν, οἷτινες ἀνεργιχάντο τὰς κλιτύας καὶ διὰ τοῦ σμαραγδίνου αὐτῶν χρώματος ἀπετέλουν ἀντίθεσιν πρὸς τὸ βαθύ πρασινὸν τῶν ἐκ πιτύων δρυμῶνων. Ρυάκιον εἰλίσσετο διὰ τῆς πεδιάδος. Θὰ ἔλεγε τις, ὅτι ἦτο προωρισμένον νὰ ἐπισκέπτηται ἐκάστην τῶν ἀγροικιῶν, ὧν αἱ στέγαι ἔλαμπον εἰς τὸν ἥλιον, διαχέον εἰς αὐτάς τὴν δρόσον διὰ τῶν διαυγῶν τοῦ ὕδατος. Ἐπειτα εἰσέδυσεν εἰς σκιερὰν φάραγγα μετὰξὺ ἄλλων λόφων καὶ ἐξηφανίζετο εἰς τοὺς ὑποκύνους ἀτμούς τῆς πρωϊνῆς ὁμίχλης.

Ἐν τούτοις ἡ ἀμαξοστοιχία ἐκίνησε βραδέως ἡ ὁδὸς ἦτο ἐλευθέρᾳ καὶ οἱ ἐπιβάται ἠδύναντο νὰ ἐξέλθωσιν ἐξελθόντες δὲ διεσπάρησαν κατὰ διαφόρους διευθύνσεις.

Ἡ νεωστὶ ἀφιχθεῖσα τοὺς ἀφῆκε ν' ἀπομακρυνθῶσι, κατόπι πλησιάζασα χωρὶκὸν τινα, ἐνδεδυμένον κυανῇν βλοῦζαν, ὅστις ἐκάπνιζε τὴν πίπαν του, τὸν ἠρώτησε περὶ τοῦ δρόμου τῆς Κεντρικῆς Φυλακῆς.

— Πάρετε τὸν δρόμον αὐτὸν μὲ ταῖς φιλλύραις καὶ θὰ σὰς βγάλῃ ἐκεῖ, ἀπῆντησεν ὁ χωρικός, ἐνῷ ἐξήταζε δι' ἐταστικοῦ βλέμματος τὰ ἡλαιοειδῆ χαρακτηριστικὰ τῆς νέας γυναικός. Ἀμα ἀφήσετε τὸ δάσος, δεξιᾷ θὰ ἰδῇτε ἓνα μέγαλον τοῖχον, εἶνε ὁ τοῖχος τῆς αὐλῆς. Πάρτε αὐτὸν καὶ θὰ σὰς βγάλῃ ἴσα εἰς τὴν πόρτα τῆς εἰσόδου.

Εἶτα ἐπανέλαθε δειλῶς:

— Ἐρχεσθε νὰ ἰδῇτε κανένα φυλακισμένον;

— Μάλιστα.

— Κανένα συγγενῆ σας βέβαια;

— Μάλιστα κύριε.

Καὶ ἐπισπεύδουσα τὸ βῆμα εἰσῆλθεν εἰς τὴν ὑποδεχθεῖσαν ὁδόν.

Ὁ χωρικός τὴν ἠκολούθησε διὰ τοῦ βλέμματος, ἐσκέφθη πρὸς στιγμὴν νὰ τὴν ἀκολουθήσῃ, ὅπως τὴν συνοδεύσῃ εἰς τὸν δρόμον τῆς καὶ συνομιλήσωσιν ὀλίγον, ἀλλ' ἦτο ἤδη μακρὰν. Ἐκίνησε τὴν κεφαλὴν καὶ εἰσῆλθεν εἰς τὸ καφενεῖον τοῦ σταθμοῦ.

Ἡ γυνὴ ἐβάδιζε λίαν ταχέως. Εἶτε ἐκ συγκινήσεως, εἶτε ἐκ τῆς ψυχρότητος τοῦ πρωϊνοῦ ἀνέμου, ἔτρεμεν ὑπὸ τὴν μαλλίνην αὐτῆς ἐσθήτα, ἀλλὰ δὲν ἐσκέφθη νὰ καλυφθῇ διὰ τοῦ πλεκτοῦ αὐτῆς ἐπωμίου, τὸ ὅποῖον ἐκράτει εἰς τὴν χεῖρα μετὰ μικροῦ καλαθίου ἐκ λυγαριᾶς.